

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Луковит, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛУКОВИТ в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВЕНЦИСЛАВ СТ. ВЪЛЧЕВ**

при участието на секретаря **В.К.П.**

като разгледа докладваното от **ВЕНЦИСЛАВ СТ. ВЪЛЧЕВ** Гражданско дело № 20214320100380 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 34 от ЗСПЗЗ, вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Първоначално е образувано пред Районен съд - Тетевен по повод жалба на ЕТ В.-П.Ц. гр. **, срещу Заповед № 631/ 02.10.2019 г. на Заместник Кмета на Община Тетевен, с която се нарежда изземване на земеделски имот от жалбоподателите.

С Решение № 78 от 13.05.2021 г. по КАД № 28/ 2021 г. на Административен съд - Ловеч, е отменено Решение /с характер на определение/ № 260049 от 23.12.2020 г., постановено по адм. д. № 192/ 2020 г. на Районен съд Тетевен, в частта, с която производството по делото е прекратено. Отменено е изцяло решение № 260049 от 23.12.2020 г. постановено по адм. д. № 192/ 2020 г. на РС Тетевен, в останалата част, като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С Определение № 18 от 01.06.2021 г. по КАД № 86/ 2021 г. на Административен съд - Ловеч, на основание чл. 133, ал. 6 от АПК, адм. д. № 386/ 2021 г. на Районен съд Тетевен е 1 изпратено за разглеждане на Районен съд Луковит

С депозираната от страна на жалбоподателя се излага недоволство срещу Заповед № 631/ 02.10.2019г. издадена от заместник-кмет на община Тетевен, с която се нарежда да се иземе ползвана от него земеделска земя в размер на 14.151 дка за стопанската 2018/2019г., представляваща описани от него седем поземлени имоти и части от тях, находящи се в землището на с.Малка Желязна, Ловешка област.

Отправя се молба до съда да постанови решение, с което да обяви нищожността на обжалвания индивидуален административен акт или да го отмени като незаконосъобразен, поради незаконосъобразност, неправилност и немотивираност. Твърди, че до този момент оспорената заповед не им е съобщена по надлежния ред и следователно 14-дневния срок по чл.149, ал. 1 от АПК не е започнал да тече. В тази връзка се твърди, че са узнали за обжалваната заповед по повод на образувано срещу жалбоподателя гр. дело № 2441/ 2019г. пред Ловешки Районен съд по искова молба, приложена към жалбата. Делото било образувано по осъдителен иск срещу жалбоподателя с облигационна претенция за пропуснати ползи, обоснована с процесната заповед. От това следвало правния интерес от завеждане на настоящото дело.

С жалбата се излагат доводи относно порочността на обжалвания индивидуален административен акт. Излагат се доводи за нищожност на обжалвания административен акт, също така и за неправилност, основания за оспорване на законосъобразността му по чл. 146,

т. 1, 3, 4 и 5 от АПК, съответно: липса на компетентност, поради противоречие с чл. 42, ал. 8 ЗМСМА като основание за обявяване на нищожност на оспорения акт.

Твърди се, че Заместник кметът е издал оспорената заповед на основание Заповед № 593/ 19.09.2019г. на кмета на общината. Със същия акт заместник-кметът Б.В. бил определен от кмета на Община Тетевен да го замества и изпълнявал правомощията на кмет на общината, съгласно чл. 44 от ЗМСМА и всички други функции, правомощия и задължения, съгласно действащото законодателство в Република България от 24.09.2019г. до 25.10.2019г. Правно основание на издадената заповед е чл. 44, ал. 2 ЗМСМА, вр. с чл. 39, ал. 2 ЗМСМА, а фактическо - ползването на платен годишен отпуск, на основание чл. 161, ал. 1 от Изборния кодекс /ИК/ от 24.09.2019г. до 3.11.2019г., включително.

Сочи се, че със заповед № 539 са предоставени всички правомощия на кмета съгласно действащото законодателство на заместник-кмета при условията на заместване по конкретен и специфичен повод - участие в общи избори като кандидат за кмет. Предоставените правомощия са в пълен обем, но заместник-кметът не може ефективно да изпълнява функциите на кмет по силата на заповед № 593/ 19.09.2019г.

Твърди се, че тази заповед не го овластява надлежно да издаде оспорената заповед, поради нарушение на общия ЗМСМА, тъй като фактическо основание за заместването на кмета на общината е ползването на отпуск при условията на чл. 161 ИК на титуляра, във връзка с кандидатирането му за нов мандат в периода 24.09.2019 до 03.11.2019г. Следователно нормата на чл. 39, ал. 2 ЗМСМА е била неприложима и неоснователно е посочена като основание на издадената заповед. Сочи се разпоредбата на чл. 39, ал. 2 ЗМСМА, която предвижда ред за заместване на общо основание - при отсъствие на кмета, на общо основание, със заповед той определя заместник - кмет, който да го замества. Твърди се, че приложение относно реда за заместване на титуляра, който излиза в отпуск е следвало да намери нормата на чл. 42, ал. 8 от ЗМСМА. Същата изисква, когато кметът на общината отсъства поради кандидатиране за съветник или кмет в 7-дневен срок преди края на мандата, Общинският съвет да избере временно изпълняващ длъжността кмет на общината, за срок до полагане на клетва от новоизбрания кмет. Твърди се, че законодателят е предвидил завишени изисквания при заместване на титуляра при особената хипотеза на ползване на отпуск по чл. 161 ИК, при която не се изисква просто заповед на титуляра за определяне на заместник /чл. 39, ал. 2 ЗМСМА/, а решение на Общинския съвет, с което да се определи временно изпълняващ длъжността кмет /чл. 42, ал. 8 ЗМСМА/. Съотношението между чл. 39, ал. 2 ЗМСМА и чл. 42, ал. 8 ЗМСМА е като между общ и специален закон. В този казус приложение намирала специалната разпоредба на чл. 42, ал. 8 ЗМСМА. Тя изисква решение на ОС, за да има валидно овластяване на заместник-кмет при заместването. Общинският съвет - Тетевен не е приел решение по чл. 42, ал. 8 ЗМСМА, поради което определеният със заповедта заместник-кмет е нямал правомощия да издаде оспорената заповед. Оспорената заповед е нищожна, поради липса на компетентност на издалия я заместник-кмет.

Във връзка с горните разсъждения се сочи, че в сравнителен аспект следва да се има предвид, че Общинският съвет е приел решение на чл. 42, ал. 8 ЗМСМА за определяне на временно изпълняващи длъжностите кметове на кметства в общината, в случаите, в които съответните титуляри са се кандидатирали за нов мандат. Липсата на такова по отношение на кмета на общината потвърждава тезата на жалбоподателя, че заместник-кметът не е надлежно упълномощен да изпълнява функциите на кмет при условията на чл. 161 ИК. Тъй като оспорената заповед е издадена без представителна власт, в периода 24.09.2019 - 25.10.2019г., в който заместник-кметът не е бил упълномощен ненадлежно да бъде временно изпълняващ длъжността „Кмет“, тя е нищожна и не пораждала правни последици.

Твърди се, че институтът на заместването включва и делегиране на правомощията на титуляра в пълен обем за определен период от време и по конкретен повод /отпуск, командировка/ и др. Случаи, при които титулярят е в невъзможност да изпълнява задълженията си, при заместването, и при делегирането се изисквало специален закон да оправомощава титуляра да овластява свой заместник с изпълнение на съответните функции. Липсата на такава изрична норма в ЗСПЗЗ е пречка за валидно овластяване на заместника с правата на титуляра, както при заместване, така и при делегиране. Ако в специалния закон изрично не е предвидена такава възможност, титулярят не може да трансферира свои правомощия към свой заместник постоянно или за период на отсъствие. Сочи се, че чл. 34 от ЗСПЗЗ не предвижда възможност кметът-титуляр да овластява заместник-кмет с

правомощията си по тази норма. Съществува законова невъзможност за делегиране на правата на кмета на общината да издава заповеди за принудително изземване на земеделски имоти. Следователно със заповед № 593/ 19.09.2019г. кметът на общината, не може, и не е овластил заместник-кметът да издава заповеди по чл. 34 ЗСПЗЗ за изземване на земеделски земи, в това число процесната такава. Същата е издадена без издателят ѝ да е надлежно оправомощен за това, поради което е нищожна, поради липса на компетентност.

В тази връзка се излагат твърдения, че съгласно чл. 33, ал. 4 от ЗСПЗЗ „Правомощията на министъра на земеделието, храните и горите по приложението на закона могат да се упражняват и от писмено упълномощени от него лица.“ Такава разпоредба липсва по отношение на кмета на общината във връзка с правомощията му по чл. 34 ЗСПЗЗ. Следователно само той, в качеството си на титуляр може да упражнява правомощията по чл. 34, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Твърди се, че съществено нарушение на административно производствените правила като основание за обявяване на нищожност и отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, както следва:

Невръчена покана за проведения на 24.07.2019г. оглед на място, въз основа на който е издадена процесната заповед. На страница 2-ра от мотивите на оспорената заповед е посочено, че на 24.07.2019г. е извършена проверка на описаните поземлени имоти. Твърди се, че с писмо от 23.07.2019г. жалбоподателят е уведомен за този оглед. Това уведомление е получено от жалбоподателя на 14.08.2019г., т.е. три седмици след провеждане на огледа. Същият не е надлежно уведомен за това процесуално действие. С непоканването му е нарушено правото му на защита и е допуснато особено съществено нарушение на административно производствените правила, поради което заповедта е незаконосъобразна. Извършването на оглед е съществена част от процедурата. Провеждането му без участие на жалбоподателя е особено съществено процесуално нарушение, тъй като засягащо съществено правото на защита. В този смисъл е налице било нарушение на чл. 168, ал. 4 от АПК. При условие, че жалбоподателят не е бил надлежно уведомен за огледа, същият е следвало да бъде отложен.

Излага се становище, че производството по издаване на обжалваната заповед е било проведено от комисия, която е нелегитимна – което е видно от мотивите на заповедта, тъй като комисията провела производството по издаването ѝ била назначена със заповед № 426/ 05.07.2019г. на заместник-кмета на общината. Същият черпел права за това от заповед № 95/ 13.02.2017г. на кмета на общината, която не дава права на заместник-кмета да назначи комисия по конкретния казус. В тази връзка се твърди, че за назначаване на комисия се специална заповед, която да проведе конкретното производство. Липсата на такова специално упълномощаване води до незаконосъобразност на комисията и влече цялостна незаконност на проведеното производство и на заповедта, с която е приключил, поради нарушение на процедурата. Нарушен е материалния закон, което е основание за нищожност и отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

Сочи се, че преценката на законосъобразността на административния акт се извършва към датата на издаването му. В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е издадена, без да е налице правно основание по чл. 34 от ЗСПЗЗ, на датата, на която е издадена - 02.10.2019г. Правото по чл. 34 от ЗСПЗЗ можело да се реализира само от правоимащо лице. В мотивите на заповедта е посочено, че „Правото на ползване на съответните ползватели се доказва със заповед № РД-04-221- 81/ 28.09.2018г. на директора на ОД „Земеделие“ гр.Ловеч. Според същата заповед ползвателите имат права за стопанската година. Съгласно §2, т. 3 от ДР на Закона за арендата в земеделието /ЗАЗ/, тя започва на 01.10.2018г. и завършва на 30.09.2019г. Следователно след 30.09.2019г. ползватели, в чийто полза е издадена заповедта нямат право да искат и получат изземване на съответните земи, тъй като са загубили качеството „ползватели“. Твърди се, че това е липса на първото изискване по чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ, което означава изначална липса на материално правното основание за издаване на заповедта. Напомня се, че жалбоподателят ползва имотите, визирани в оспорената заповед, при условията на комасация, по силата на приложената към настоящата заповед № РД 04-137-34/ 18.09.2019г. на директора на ОДЗ гр. Ловеч за стопанската 2019/2020г., на ново и годно основание, считано от 01.10.2019г.

Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна, поради особено съществено нарушение на материалния закон. Към датата на издаването - 02.10.2019г., ползвателят, в чийто интерес е издадена оспорената заповед, няма право да ползва визираните в нея имоти и следователно да изисква издаване на заповед. Освен това към тази дата жалбоподателят ползва имотите на

годно основание. Сочи се, че не е взето предвид, че съгласно отговора от Държавен фонд „Земеделие“, изискан във връзка с издаване на процесната заповед лицето, в чиято полза е същата е заявило пред ДФЗ, че през стопанската 2018/2019г. именно то ползва, обработва и стопанисва имотите по заповедта. Както и че като заявител лицето е подписало и декларация за нередност, придружаваща заявлението пред ДФЗ.

Твърди се и несъответствие на заповедта с целта на закона. Нормата на чл. 34 ЗСПЗЗ цели закрила на тези собственици и ползватели на земеделски земи, които желаят да обработват съответните имоти и да допринасят за общественото благо. Видно от страница 1 на оспорената заповед, производството по издаването и е открито с жалба с вх. № Жалба-66/ 20.06.2019г. от В. С. И.. Следователно, в края на стопанската година и едва на деветия месец от предоставеното ползване, жалбоподателят се сеца да изисква от Община Тетевен изземването на имотите. Този факт, както и посоченото вече издаване на заповедта на дата, на която жалбоподателят и неговите упълномощители нямали права върху имотите, сочи разминаване с целите на закона, което е основание за обявяване на нищожност и отмяна на оспорената заповед.

С Определение от 10.08.2021 г. съдът конституира като страни по делото - ЕТ В.-П.Ц. гр. **, ****, чрез адвокат Н. Н. от САК /като жалбоподател/; Кмета на Община Тетевен /като ответник/; и като заинтересовани страни: В. С. И., „Б.Б.“ ЕООД, „О.Ф.Б. ЕООД и С. И. С..

В приложена писмена защита жалбоподателят ЕТ „В.-П.Ц. чрез своя процесуален представител адв. Н. Н. доразвива съображенията си по съществото на спора.

В приложена писмена защита ответната страна община Тетевен, представлявана от Кмета на общината ***, чрез своя процесуален представител ** Й. В., изразява становище, в което оспорва жалбата и в двата и аспекта-и относно законосъобразност и относно нищожност. Моли същата да бъде потвърдена от съда. Излагат се доводи, че заповедта е издадена от компетентен орган, същата е правилна, законосъобразна и мотивирана. Твърди се, че жалбата е просрочена и оспорваната заповед е влязла в сила. Доразвиват се и допълнителни съображения по съществото на спора.

В с.з. конституираното с определението по чл. 154 от АПК заинтересувано лице - В. С. И., редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. С. Г. с пълномощно по делото.

Представя се писмена защита, в която относно становището на жалбоподателя за допустимостта на жалбата, се излагат доводи, че никъде в хипотезите на чл. 61 АПК, в т.ч. и за отменената разпоредба на ал. 4 в редакцията ѝ от обнародването в ДВ, бр. 27 от 2014 г., в сила от 25.03.2014 г., не е ограничена възможността съобщаването да бъде извършено на пълномощник на заинтересованите лица, на членове на семейството или домакинството. На първо място се сочи, че индивидуалният административен акт може да бъде получен на мястото, където е заявен, или на посочен точен адрес - видно от приложеното по делото известие за доставяне: на второ място, че със същото ЕТ В.-П.Ц. е уведомен на 09.10.2020 г. за издаването на процесната Заповед; второ - уведомлението е извършено на адреса на управление на едноличния търговец - гр. **, **** /такъв адрес е посочен и в подадената от него жалба/; на трето място, че доставчикът е „Български пощи“ ЕАД - лицензиран пощенски оператор; на последно място, че пратката е приета от И.Ш. - пълномощник на ЕТ В.-П.Ц., като по делото е приложено нотариално заверено пълномощно, което не е ограничено със срок и оспорващият не е ангажирал доказателства за прекратяване на правомощията на пълномощника. Сочи се, че по делото са приети доказателства, свързани с обстоятелството, че И.Ц. е имала сключен трудов договор с жалбоподателя, който е бил прекратен. Самото му прекратяване не може и не следва да се обвързва с прекратяване и на посоченото пълномощно. Сочи се, че в разпоредбата на ал. 4 липсва ограничение за връчване на съобщенията единствено и само на заинтересованите по отношение на действието на административните актове лица. Ето защо и по аргумент от разпоредбата на чл. 144 АПК следва да се приеме, че съобщаването е връчено редовно, извършено е на 09.10.2019 г., а жалбата, като подадена през месец март 2020 г. е просрочена и се явява недопустима.

В представената писмена защита се доразвиват и доводи по съществото на спора.

В с.з. конституираното с определението по чл. 154 от АПК заинтересувано лице - С. И. С., редовно призован, не се явява. Не изразява становище по спора.

В с.з. конституираното с определението по чл. 154 от АПК заинтересувано лице - „Б.Б.“ ЕООД - редовно призовани, не се представлява и не изразява становище по спора.

В с.з. конституираното с определения по чл. 154 от АПК заинтересувано лице - „О.Ф.Б. ЕООД – редовно призовани, не се представлява и не изразява становище по спора.

Съдът, като взе предвид обжалвания административен акт, доводите на страните, събраните по делото доказателства - писмени доказателства представените с жалбата, всички събрани и приети по адм. гр. д. № 192/ 2020г. по описа на РС - Тетевен, и събраните в настоящето производство, както и показанията на свидетелите С.И.К., Ц.П.Ш. М.М.Б., Г.М.Б., Ц. В. Г., **приема за установена следната фактическа обстановка:**

От съдържанието на обжалваната Заповед № 631/ 02.10.2019 г. на Заместник-кмет на Община Тетевен, е видно, че същата е издадена по повод постъпила жалба - 66/ 20.06.2019 г. от В. С. И. с адрес: ****; „Б.Б.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: ***; „О.Ф.Б. ЕООД, със седалище и адрес на управление: *****; чрез пълномощник В. С. И. - пълномощно рег. № 1019/ 23.05.2017 г. на Р.В., нотариус в район РС Тетевен с рег. № *** на Нотариалната камара, и С. И. С., с адрес: ****, чрез пълномощник В. С. И. - пълномощно рег. № 2511/ 28.10.2014 г. на Р.В., нотариус в район РС Тетевен с рег. № *** на Нотариалната камара.

В жалбата се твърди, че жалбоподателят по настоящото дело за поредна година бил засял рапица в землището на с. Малка Желязна върху имоти, за които нямал правно основание, тъй като със заповед № РД-04-221-81/ 28.09.2018г. на Директора на ОД „Земеделие“ гр. Ловеч били разпределени масивите, като имотите на жалбоподателя също били засети с рапица. Отправена е молба да се назначи комисия, която да установи каква площ е засята с рапица.

Приложена е заповед № РД-04-221-81/28.09.2018г. на Директора на ОД „Земеделие“ гр. Ловеч, с правно основание чл. 37в, ал. 4 от ЗСПЗЗ, с която са разпределени масивите за ползване в землището на с. Малка Желязна, за стопанска година 2018/2019г., между „О.Ф.Б. ЕООД, „С.А.“ ЕООД, „В.А.“ ЕООД, В. С. И., Е.Р.И. ЕТ „В.-П.Ц.“, С. И. С. и С.И.К. Изброени са масиви по номера, като не са посочени идентификатори на имотите.

Приложена е заповед № РД-04-137-34/ 17.09.2019г. на Директора на ОД „Земеделие“ - Ловеч, с която е утвърдено разпределението на масивите за ползване в землището на с. Малка Желязна, съгласно сключено доброволно споразумение за стопанската 2019/2020 години.

От писмо на ОДЗ - Ловеч от 18.08.2020г. /л.259 от гр.адм.д. № 192/2020г. на РС-Тетевен/ се установява, че за имотите посочени в атакуваната от жалбоподателя заповед /7 имоти в землище на с. Малка Желязна, Ловешка област/, предоставената информация сочи, че за стопанската 2019/2020г. ползвател на същите е жалбоподателя ЕТ В.-П.Ц..

Приложен по делото е договор за наем на имот - общинска собственост /л.273-274 от гр.адм.д. № 192/2020г. на РС-Тетевен/, сключени между жалбоподателя и Община Тетевен, за стопанската 2018/2019г., както следва: за имот 46437.10.43 находящ се в землище на с. Малка Желязна, Ловешка област.

Със заповед № 426/ 05.07.2019г. на заместник-кмета на община Тетевен Б.В. е назначена комисия, вкл. Ц. Г., М. Г. и Д.К., със задача да разгледа жалба № 66/ 20.06.2019г. и писмено становище от П.Ш. - управител на ЕТ „В.-П.Ц.“.

С протокол от заседание на комисията от 08.07.2019г., е взето решение да бъде уведомен жалбоподателя да посочи кои конкретни имоти и съответни площи от тях се обработват неправомерно, както и за установяване на неправомерното ползване служебно да се изиска информация от ДФ „Земеделие“, разплащателна агенция и от МЗХГ.

На 24.07.2019г. е извършена проверка по описани имоти в писмо вх. № 66/8/22.07.2019г. в община Тетевен, на място, при което е установено действителното състояние на поземлените имоти, находящи се в землището на с. Малка желязна, представляващи стърнище от ожъната рапица.

В хода на проверката, на място е установено действителното състояние на поземлени имоти с номера 195.13, 195.14, 195.15, 195.16, 195.19, 195.20, 195.21, 195.7, 195.8, 195.10, 155.1, 155.71, 155.2, 155.3, 155.4, 7.277, 7.278, 7.275, 126.43, 126.45, 126.44, 92.19, 92.20, 92.21, 92.22 и 92.16, всички находящи се в землището на с. Малка Желязна. Установено, че имотите и части от имоти представляват стърнище от ожъната рапица. Поземлен имот с идентификатор 46437.7.195 на терена е затревена площ. Проверката е извършена по схема

от КККР, слой Аерофото изображение, в присъствието на В. С. И..

Протоколи от извършената проверка са изпратени на ЕТ В.-П.Ц. и В. С. И. с писмо изх. № Жалба 66/10/26.07.2019г. Писмото е получено от В. С. И. на 25.07.2019г., а от ЕТ В.-П.Ц. на 12.08.2019г., видно от приложените разписки.

В отговор на писмо изх. № Жалба-66/6/10.07.2019г. до МЗХГ, в община Тетевен е получено писмо вх. № 2715/ 02.08.2019г. от ОД „Земеделие“ гр. Ловеч, копие до **** на дирекция „Поземлени отношения и комасация“ при МЗХГ, с което кметът на Община Тетевен е уведомен относно ползването и декларирането на поземлени имоти за стопанските 2018/2019 години.

От страна на ЕТ В.-П.Ц. не е било представено становище за ползването на поземлените имоти, посочени в протокол от 24.07.2019 г.

От направена служебна справка в регистър по чл.74 от ППЗСПЗЗ (опис на разпределените масиви и включените в тях имоти по ползватели) за землище с. Малка Желязна за стопанската 2017/2018г. се установява, че горесцитираните имоти и части от имоти са включени в масивите за ползване на ползвател ЕТ В.-П.Ц..

С писмо вх. № Жалба 66/11/24.09.2019г. до Кмета на община Тетевен, В. С. И. е поискал бъде издадена заповед във връзка с чл. 34 от ЗСПЗЗ.

С обжалваната Заповед № 631/ 02.10.2019г. на изпълняващия длъжността Кмет на Община Тетевен, е наредено изземване от жалбоподателя на имоти и части от поземлени имоти с идентификатори по КККР на землището, находящи се в землище на с. Малка Желязна, Ловешка област. Наредено е изетата земя да бъде предоставена на ползвателя на правно основание - В. С. И..

Заповед № 631/ 02.10.2020г. е връчена на жалбоподателя на 09.10.2019г., на лице И.Ш., за което е отбелязано, че е член на домакинството на представляващия жалбоподателя /известие за доставяне на стр. 45 от гр.адм.д. № 192/2020г. на РС-Тетевен/ - съпругата на представляващия жалбоподателя, и същата е била в трудови правоотношения с жалбоподателя до 27.01.2017г., когато е било прекратено правоотношението ѝ, във връзка със заемната длъжност „главен счетоводител“ на жалбоподателя.

От приложена справка № 32/ 13.09.2019г. /л.267 от гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС-Тетевен/ е видно, че за периода от 24.09.2019г. до 03.11.2019г. Кметът на Община Тетевен е ползвал платен годишен отпуск.

Със Заповед № 593/ 19.09.2019г. на Кмета на община Тетевен, издадена на основание чл. 44, ал. 2, вр. с чл. 39, ал. 2 от ЗМСМА и ползване на платен годишен отпуск, и на основание чл. 161, ал. 1 от Изборния кодекс от 24.09.2019г. до 03.10.2011г., включително е определен Б.В. – заместник кмет на община Тетевен, да замества и да изпълнява правомощията и задълженията на кмет на община Тетевен, съгласно действащото законодателство на Р.България, за периода от 24.09.2019г. до 25.10.2019 г.

С решение по протокол № 57/ 16.10.2019г. на Общински съвет Тетевен, т.3-та, е избран за изпълняващ длъжността „Кмет“ на Община Тетевен, заемащият длъжността „Заместник-Кмет“ Б.В., за периода от 25.10.2019г. до полагане на клетва на новоизбрания кмет на Общината.

Във връзка с указанията на съда, свидетелят С.И.К.представи и същите бяха приети като писмени доказателства по делото: Договор за аренда от 12.10.2017г., сключен между свидетеля и Областна Дирекция „Земеделие“ гр. Ловеч за имот с кадастрален номер 46437.192.50; Заповед № РД-04-221-81/ 28.09.2018г. на Директора на Областна дирекция „Земеделие“ гр. Ловеч, ведно с приложение № 1 за имоти с кадастрални номера 46437.72.98, 46437.126.16 и 46437.26.18; Заявление за подпомагане 2019, с приложени към него таблица на ползваните имоти и 3 броя карти на блок на земеделското стопанство директни плащания (2019).

При така установените факти и в рамките на съдебната проверка съгласно чл. 168 от АПК, вр. с чл. 146 от АПК и чл. 169 от АПК, **съдът прави следните правни изводи:**

Съобразно Тълкувателно решение № 1 от 25.01.2013г. по тълкувателно дело № 3/ 2011г. Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд приема, че административното производство по чл. 34, ал. 1 ЗСПЗЗ се прилага само в случаите, когато

възстановените по реда на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи имоти представляват земеделска земя по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ.

В случая от събраните доказателства се установява, че обжалваната заповед № 631/ 02.10.2019г. на заместник-кмет на община Тетевен, касае имоти в землището на с. Малка Желязна, които представляват земеделска земя по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ.

Производството е образувано на основание чл. 128, ал. 1, т. 1, пр. 3 и пр. 4 АПК, а именно за обявяване незаконосъобразна на атакуваната заповед, като в случай, че съдът приеме, че заповедта е надлежно съобщена жалбоподателя, се иска обявяване на нищожността на обжалвания акт.

Съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им.

Видно от материалите по делото заповед № 631/ 02.10.2019г. на заместник-кмет на община Тетевен е връчена на 09.10.2019г., като получател е лицето И.Ш., за която не се спори от страните, че е съпруга на представляващия жалбоподателя П.Ц.Ш.. Същата е била упълномощена от представляващия жалбоподателя с пълномощно, с нотариална заверка на подписа от 14.09.2012г., като съобразно делегираните пълномощия е имала право да получава и кореспонденцията за едноличния търговец - жалбоподателя.

Дори да се приеме, че след прекратяване на трудовото и правоотношение, считано от 27.01.2017г., е налице оттегляне на пълномощното /каквито безспорни данни липсват по делото/, то както съгласно действащата норма на чл. 61, ал. 1 от АПК, в сила от 10.10.2019г., предвиждаща, че административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава по реда на [чл. 18а АПК](#).

В чл. 18а, ал. 9 от АПК е предвидена възможност актът да бъде връчен на лице, различно от участник в административното производство - „Когато страната не може да бъде намерена на адреса и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението“, в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството, така и съгласно действащата към 09.10.2019г. /датата на връчване на атакуваната заповед/ норма на чл. 61, ал. 3 от АПК е предвидена възможност административният акт да бъде връчен на лице, съгласило се да приеме съобщението, респ. намиращо се на адреса на участвалото в административното производство лице - „Когато адресът на някое от заинтересованите лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или се оповестява по друг обичаен начин“.

В разглеждания казус обжалваната Заповед № 631/ 02.10.2019г., издадена от заместник-кмета на Община Тетевен е връчена, „оповестена“ именно по „друг обичаен начин“ - на пребиваващата на адреса /посочен като седалище на едноличния търговец/ съпруга на представляващия търговеца П.Ш..

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за нередовно връчване на заповедта, като приема, че същата, по изложените съображения, е надлежно връчена, поради което преклузивният 14-дневният срок за жалбоподателя да обжалва заповедта е изтекъл на 24.10.2019г., а жалбата е входирана в деловодството на Община Тетевен на дата 18.03. 2020 г., то ест извън законово определеният срок, поради което обжалването на процесната заповед и нейната отмяна, като незаконосъобразна, е процесуално недопустимо.

Съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК, оспорването на административни актове с искане за обявяване на нищожност не е ограничено във времето, поради което съдът приема, че жалбоподателя не е обвързан със срок и има право да иска прогласяването на нищожността на оспорения акт към датата на подаване на жалбата, само на това основание. Първоначално, същата е била депозирана пред местно компетентния районен съд /Районен съд - Тетевен/, в изискуемата форма и реквизити.

Нормата на чл. 147, ал. 1 от АПК урежда кои субекти имат право да оспорват административния акт, а именно: гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.

Следователно оспорващият, като адресат на акта, има правен интерес от оспорването на заповед № 631/ 02.10.2020г. на заместник-кмета на община Тетевен.

От страна на жалбоподателя се иска прогласяване нищожност на административен акт, по отношение на който съдът не се е произнесъл по същество за неговата

законосъобразност. При тези съображения съдът приема, че подадената жалба, в частта на твърдяната нищожност на акта, е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

В подадената жалба се излагат твърдения, че оспорената заповед е нищожна поради липса на компетентност, поради противоречие с чл. 42, ал. 8 ЗМСМА, като основание за обявяване на нищожност на оспорения акт, включително, и липса на компетентност, поради неспазване на изискванията на чл. 34 ЗСПЗЗ, като основание за обявяване на нищожност на оспорения акт.

Както се приема в константната съдебна практика, в действащото българско законодателство няма легално определение на понятието нищожен административен акт, но законодателят е приел критериите на които следва да отговаря един административен акт, за да е законосъобразен. Степента на нарушаване на тези критерии води до нищожност или унищожаемост на административния акт. В чл. 146 от АПК са установени основанията за оспорване на индивидуалния административен акт, които са налице, когато не са спазени изискванията за неговата законосъобразност. За да е законосъобразен административният акт е необходимо да е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма и административно производствените правила, да не противоречи на материално правни разпоредби и да съответства на целта на закона.

В зависимост от това колко е съществен порокът, той води до нищожност или унищожаемост на акта. Следва да се отрази, че количественото натрупване на пороци няма за правна последица нищожност на административния акт. За да бъде нищожен един административен акт, следва всеки един порок да бъде разгледан поотделно, като е достатъчно установяването само един от пороците да води до нищожност, за да се приеме за нищожен целия акт. Тъй като в задълженията на съда е да следи служебно за наличие на пороци, обуславящи нищожност на акта, в настоящия случай следва да се изследват всички такива предпоставки, а не само направените от жалбоподателя възражения.

Нищожността е най-тежкия порок на административния акт, поради което законодателят не е предвидил ограничения във времето за обжалване – аргумент от чл. 149, ал. 5 от АПК. Но не всяко нарушение при издаването на акта води до нищожността му, а само тези, свързани с компетентността на издалия го административен орган и спазването на предвидената в закона форма, както и някои особено тежки противоречия с материално правни разпоредби, които правят последиците от издадения акт нетърпими за правовия ред.

АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове. Единствено разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност.

В тази връзка, на първо място, следва да се прецени компетентността на органа, издал оспорваната заповед № 631/ 02.10.2020г., тоест на заместник-кмета на община Тетевен.

Компетентността на органа следва да се преценява по материя, по място и по степен. Със Заповед № 593/ 19.09.2019г. на кмета на община Тетевен, издадена на основание чл. 44, ал. 2, вр. с чл. 39, ал. 2 от ЗМСМА и ползване на платен годишен отпуск, и на основание чл. 161, ал. 1 от Изборния кодекс, за периода от 24.09.2019г. до 03.10.2011г., включително, е определен Б.В. - заместник-кмет на община Тетевен, да замества и да изпълнява правомощията и задълженията на кмет на община Тетевен, съгласно действащото законодателство на Р. България, за периода от 24.09.2019г. до 25.10.2019г.

Видно от представената справка за използвания платен годишен отпуск, Кметът на общината е бил в такъв от 24.09.2019г. до 03.11.2019г. Въз основа на изготвено предложение за проект за решение на основание чл. 42, ал. 8 от ЗМСМА за избор на изпълняващ длъжността кмет на община Тетевен, за периода 25.10.2019г. до полагане на клетва от новоизбрания кмет, с Решение № 1207/ 16.10.2019г. на общински съвет Тетевен, Б.В. – заместник-кмет на общината, е избран за временно изпълняващ Кмет на община Тетевен, за времето 25.10.2019г. до полагане клетва от новоизбрания кмет.

Анализирайки горесцитираните доказателства, съдът приема, че оспорваната от жалбоподателя заповед е издадена от компетентен орган съобразно законовите разпоредби. Заместник-кмета Б.В. е бил упълномощен със Заповед № 593/ 19.09.2019г. на Кмета на община Тетевен, издадена на основание чл. 44, ал. 2, вр. с чл. 39, ал. 2 от ЗМСМА, поради ползване на платен годишен отпуск.

В общински съвет Тетевен, по инициатива-предложение от Т.С. – заместник-кмет на

Община Луковит, е предприета процедура по избор за временно изпълняващ длъжността Кмет на Община Тетевен, за времето от края на мандата – 25.10.2019г. до полагане на клетва от новоизбрания кмет.

С Решение № 1207/ 16.10.2019г. на Общински съвет Тетевен е избран за временно изпълняващ Кмет на община Тетевен Б.В. - заместник-кмет на общината, за времето 25.10.2019г. до полагане клетва от новоизбрания кмет.

Съобразно нормата на чл. 161, ал. 1 от Изборния кодекс кандидат, който е държавен или местен орган или заема служба в администрацията на държавен или местен орган, с изключение на кандидат за общински съветник, задължително ползва по свой избор неплатен служебен отпуск или платен годишен отпуск за времето от регистрацията до обявяване на резултатите от изборите - като видно от представените по делото доказателства кметът е ползвал такъв отпуск .

С решение № 68-МИ Тетевен от 24.09.2019г. на Общинската избирателна комисия – Тетевен, е регистрирана кандидатска листа на ПП Герб за избори на общински съветници и кмет на общината за 27.10.2019г., като за Кмет на общината е предложена ***.

Съобразно чл. 42, ал. 8 от ЗМСМА когато кмет на община, кмет на район или кмет на кметство са регистрирани като кандидати за общински съветници или кметове, в 7-дневен срок преди края на мандата общинският съвет избира временно изпълняващ длъжността кмет на общината, кмет на района или кмет на кметството за срок до полагане на клетва от новоизбрания кмет. Временно изпълняващ длъжността кмет на общината или кмет на района се избира при условията на ал. 6-та на чл. 42, изречения второ и трето.

В законово установеният срок кметът на община Тетевен е излязъл в платен годишен отпуск, съобразно изискванията на ЗМСМА, като е упълномощил заместник-кметът Б.В. с правата си. С Решение № 1207/ 16.10.2019г. на Общински съвет Тетевен е избран за временно изпълняващ кмет на община Тетевен Б.В. – заместник-кмет на общината, за времето от 25.10.2019г. до полагане клетва от новоизбрания кмет, тоест решението на общинския съвет е съобразно нормата на чл. 42, ал. 8 от ЗМСМА - като същото следва заповедта на кмета за упълномощаване, и в същото време потвърждава действията на заместник-кмета, който е бил законово упълномощен за процесния период, при което обжалваната заповед е издадена от компетентен орган.

Съобразявайки нормата на чл. 142, ал. 1 от АПК, която постановява, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, както и действащата към момента на издаването на акта материална правна норма, съдът приема, че процесната заповед е издаден от административен орган, който е компетентен по материя, по място и по степен, а именно заместник-кмет на Община Тетевен.

В оспорената заповед са изложени факти и обстоятелства, верността на които не беше оборена в хода на процеса.

При издаване на самата заповед са спазени процесуалните срокове, заповедта е подробно мотивирана, посочено е правното основание и съобразно по-горе изложените съображения, същата е издадена от компетентен орган.

Съдът допусна до разпит в качеството на свидетел Ц. Г. - Началника на ОСЗ гр. Тетевен. Свидетелските показания дадени от свид. Г., които съдът приема за допустими, относими и необходими за разкриване на обективната истина, възпроизвеждат пряко факти и обстоятелства касаещи процедурата по издаване на оспорената заповед.

От разпита на свид. Ц. Г. се установява, че е участвал в проверките по констатиране на обстоятелствата по жалба с вх. № Жалба-66/ 20.06.2019г. от В. С. И., „Б.Б.“ ЕООД, О.Ф.Б. ЕООД и С. И. С., както и констатациите извършени от назначената комисия извършила проверка по документи и на място.

По конкретно, от показанията на свид. Г., участвал в назначената комисия за извършване на проверка по повод жалбата на заинтересованите лица, се установява - кога и при какви обстоятелства са извършили проверка в процесите имоти, как са ги определили и какво са установили. Същият заяви, че на място са намерили ожънати блокове, засети преди това с рапица. Показанията на този свидетел са еднопосочни, логични и непротиворечиви на останалите доказателства по делото. В подкрепа на този извод е фактът, че свид. Г. е агроном по специалност, и затова съдът прие неговият категоричен отговор, че става за растението рапица.

От приетите доказателства по делото представени от началника на ОСЗ гр. Тетевен и разпитите на свидетелите Ц.П.Ш. М.М.Б., Г.М.Б. и Ц. В. Г. се установява, че единственият производител на рапица за процесната стопанска година в землището на Малка Желязна е бил ЕТ „В.-П.Ц.“.

Този факт бе потвърден от свидетелските показания на свид. Г., който категорично заяви при разпита си: „Знам кой е засял имотите, но не знам кой ги е ожънал“, тъй като самият той не е присъствал при ожънването, но след това е видял при проверката на място ожънатото стърнище от зимна рапица, която в никакъв случай не е била самосевка, както той подчерта, тъй като целият масив с ожъната рапица е изглеждал еднакво навсякъде, т.е. жътвата е била по едно и също време от едно и също лице - земеделски производител и не е имало никакви празни необработени, незасети и неожънати места, които да представляват угари.

Съдът приема доводите на процесуалния представител на ответната страна Община Тетевен, че този който е засял процесните площи с рапица и този който ги е ожънал са един и същ субект, тъй като никой не би посмял да ожъне чужди ниви, защото би понесъл съответната отговорност; че сигналът за извършената жътва на процесните имоти, е подаден от В. И., пълномощник на заинтересуваното лице „Органик фарм България“ ЕООД, което изключва вероятността той или някой друг да ги е ожънал; че самият В. И. е бил уведомен по телефона от свидетелките М.М.Б. и Г.М.Б., в деня в който са видели комбайните и тракторите, че прибират реколтата; че който е засял неправомерно процесните имоти, той ги е и ожънал със своя техника и работници и то преди комисията да направи проверка на място.

Съдът приема и подробно изложените доводи на процесуалния представител на ответната страна Община Тетевен, че от представените от Ц. Г. - Началника на ОСЗ гр. Тетевен анкетни карти на земеделските производители - С.К. и ЕТ В.-П.Ц., приети като писмени доказателства по делото, се установява, че единственият земеделски производител на рапица в землището на с. Малка Желязна за процесната стопанска година е ЕТ В.-П.Ц., което е видно от анкетната му карта от 09.01.2019г., а именно, че обработва 116,5 ха или 1165 дка рапица.

В тази връзка следва да се отбележи, че съдът не кредитира с доверие твърденията на свид. С.К., че лично е засял рапицата и лично я е ожънал, като другата рапица около неговите имоти вече е била ожъната. Тези негови твърдения не кореспондират с приетите доказателства по делото – представените документи от ОСЗ гр. Тетевен, от които се установява, че свидетелят С.К. /видно от анкетната му карта от 23.01.2019г./ е заявил, че в землището на с. Малка Желязна обработваните от него земи ще се поддържат като УГАРИ с площ 1,4977 ха или 14,977 дка угари.

По направеното оспорване истинността на представените от жалбоподателя - Справка за използвани парцели от ЕТ В.-П.Ц. за стопанската 2018/2019г. в землище в с. Малка Желязна и Обобщена справка за площите и културите от използваните парцели от ЕТ В.-П.Ц. за стопанската 2018/2019г. в землището на с. Малка Желязна, съставени от жалбоподателя, носещи подпис и печат, по реда на чл. 193 от ГПК:

От събраните писмени и гласни доказателства анализирани по-горе се установява, че масивите в с. Малка Желязна, в т.ч. и процесните имоти, са били засявани с рапица през стопанската 2018/2019 година, а не какво е посочено в представените справки, че имотите са представлявали угари.

С оглед на това, оспорването истинността на представените от жалбоподателя справки, следва да бъде прието за надлежно проведено и същите да бъдат изключени от доказателствения материал по делото.

Следващият порок, който би могъл да бъде причина за нищожността на акта е нарушението на изискуемата от закона писмена форма - чл. 59, ал. 2 АПК.

По делото е безспорно, че исканата от закона писмена форма е спазена. Съдът приема, че обжалваната заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити. Актът е мотивиран, като в него са посочени правните основания и фактите, мотивирали издаването му. Видно от оспорваната заповед в същата е отразено наименованието на органа, който го издава (чл. 59, ал. 2, т. 1 от АПК); има посочено и наименование на акта (т.2); адресат на акта (т.3); съдържа фактическите и правните основания за издаването му (4); разпоредителна част, с която се определят правата

или задълженията, начинът и срокът за изпълнението (т.5); пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва (т.7); посочени са също и датата на издаване и е положен подписа на длъжностното лице, което го е издал (т.8).

Друг критерий за разграничаване на нищожността и унищожаемостта на административните актове, се очертава от степента и/или тежестта на допуснатата незаконосъобразност при издаването на същия.

Преценката за незаконосъобразност, в смисъл на нищожност е конкретна, в зависимост от тежестта на констатирания порок, като изключва случаите, когато определени пороци по дефиниция (както е при липсата на компетентност) водят до нищожност на акта. В конкретния случай, съдът не установи оспорения административен акт да страда от такива пороци, които да обосноват извод за неговата нищожност.

При издаване на оспорения акт, административният орган не е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да е довело до липса на волеизявление и на това основание до нищожност на акта поради засягане правото на защита на адресата на този акт.

Съдът изцяло възприема приетото с решение № 5924 от 25.04.2012 г. по адм. д. № 9418/ 2011г. на ВАС, I отд., че съществени нарушения на административно-производствените правила при издаване на индивидуалния административен акт не водят до неговата нищожност. Както е приел ВАС със същото решение основанията за нищожност са само тези по чл. 146, т. 1 и 2 от АПК, а основанията по т. 3-4 от същия текст от АПК, обосновават незаконосъобразност на индивидуалния административен акт. Порокът „нарушение на административно производствените правила“ не може да доведе до нищожността на един административен акт. Нарушенията на административно производствените правила е порок на един валиден акт, защото щом органът е компетентен да издаде акта, преценката за законосъобразността - на правилата при издаването му, са преценка по съществуващото на акта.

Съдът не констатира и твърдяното от жалбоподателя противоречие с материално правните и процесуални норми, а именно твърдението липса на компетентност поради неспазване на изискванията на чл. 34 ЗСПЗЗ, като основание за обявяване на нищожност на оспорения акт.

От своя страна жалбоподателят излага доводи, с които да убеди съда да обяви нищожността на заповед № 631/ 02.10.2019г. на заместник-кмет на община Тетевен, сочейки, че само министърът на земеделието и храните можел да упражнява правомощия по чл. 33, ал. 4 от ЗСПЗЗ и само той, в качеството си на титуляр може да упражнява правомощията по чл. 34, ал. 1 ЗСПЗЗ.

В тази връзка следва да се посочи, че според разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗСПЗЗ - по искане на собствениците или на ползвателите на правно основание, земеделските имоти с възстановено право на собственост, се изземват със заповед на кмета на общината по местонахождение на имотите от лицата, които ги ползват без правно основание, и се предоставят на собствениците им, съответно на ползвателите им на правно основание. За установяване на неправомерното ползване кметът служебно изисква информация от Държавен фонд „Земеделие“ - Разплащателна агенция, или от регионалните му териториални структури и/или от общинската служба по земеделие по местонахождението на имотите, съответно от службата по геодезия, картография и кадастър, тоест в случая Министърът на земеделието и храните няма отношение към упълномощаването и правомощията на кмета.

Наведените от жалбоподателя пороци на заповедта с доводи за нищожност, дори да са допуснати, водят до нейната незаконосъобразност поради евентуално противоречие с материално правни разпоредби при издаването ѝ, но в никакъв случай не е с такъв интензитет, че да обусловя извод за нищожност на заповедта. За да обоснове нищожност на акта, порокът „противоречие с материално правни разпоредби“, е необходимо предметното съдържание на разпореждането, което се съдържа в акта, да нарежда извършването на едно явно престъпление или явно невъзможни положения или да се основа на нищожен административен акт (в този смисъл е решение № 7716 от 19.06.2017г. по адм. д. № 2546/ 2017г. на ВАС, VII отд.). В случая, видно от самата заповед и доказателствата по делото, не е налице нито една от тези хипотези.

В жалбата се твърди съществено нарушение на административно производствените правила, като основание за обявяване на нищожност на оспорената заповед като

незаконосъобразна, във връзка с невръчана покана за проведения на 24.07.2019г. оглед на място, въз основа на който е издадена процесната заповед.

По отношение на това възражение съдът констатира, че жалбоподателят е уведомен и по електронна поща, тоест е бил редовно уведомен за огледа, състоял се на дата 24.07.2019г. В тази връзка следва да се посочи, че в жалбата не се оспорва факта, че жалбоподателят е бил уведомен за започване на производството по електронен път и това призоваване не се оспорва.

Съобразно чл. 36 от АПК доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в кодекса или в специален закон случаи. Страните оказват съдействие на органа при събирането на доказателства. Те са длъжни да представят доказателства, които се намират при тях и не се намират при административния орган.

По отношение на соченото основание за нищожност на административния акт по чл. 146, т. 5 от АПК - „несъответствие с целта на закона“, съдът направи следната преценка:

Спорният въпрос относно земите, предмет на изземване в производството по чл. 34 ЗСПЗЗ е решен в ТР № 1/2013 г. на ВАС. В мотивите му е подчертано, че с разписването на процедурата по чл. 34 ЗСПЗЗ целта на законодателя е била да създаде единен и бърз ред за изземване на земеделски земи, без оглед на това, кой е титуляра на права върху тях, като по този начин се гарантира стабилност при ползването им. Обект на защита са земеделски земи по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ, то ест такива, които са предназначени за земеделско производство и не се намират в границите на урбанизираните територии /населени места и селищни образувания/, определени с подробен устройствен план или с околоръстен полигон; не са включени в горския фонд; не са застроени със сгради на промишлени или други стопански предприятия, почивни или здравни заведения, религиозни общности или други обществени организации, нито представляват дворове или складови помещения към такива сгради; не са заети от открити мини и кариери, от енергийни, напоителни, транспортни или други съоръжения за общо ползване, нито представляват прилежащи части към такива съоръжения. Акцентът в коментираното тълкувателно решение е, че обект на защита са всички земеделски земи по смисъла на закона, без оглед основанието, на което те се ползват, като разписания в чл. 34 ЗСПЗЗ ред е неприложим по отношение на земи, които се намират в границата на урбанизираната територия. В случая, имотите, по отношение на който е постановено изземване, са земеделски по предназначението си и по отношение на тях процедурата по чл. 34 ЗСПЗЗ е приложима /по този въпрос не е налице спор между страните/.

От друга страна, целта на разпоредбата на чл. 34, ал. 6 ЗСПЗЗ е чрез парично обезщетение да се отстранят последиците от ползвана без валидно правоотношение земеделска земя, което обезщетение удовлетворява съответния собственик или ползвател на тази земя и валидира това фактическо ползване, като преръства административното изземване. Действително тази разпоредба не създава задължение за адресата на волеизявлението /лицето по отношение на което е постановено изземването/. Той не е длъжен да я заплати. Може да се съгласи с размера и, при което лицето, в полза на което се постановява изземване, не може да търси обезщетение за ползване без основание по общия ред, а заповедта подлежи на незабавно изпълнение. При наличието на спор относно размера на тези суми, въпросът относно размера на обезщетението за ползването без основание, ще се реши пред общите съдилища, съобразно правилата на гражданския закон /правилото на чл. 59 ЗЗД/. В производството дори съдът да коригира размер на сумата по чл. 34, ал. 6 ЗСПЗЗ, заповедта в тази част няма да породи задължение у адресата и да я заплати. При влизане в сила на заповедта за изземване, лицето, в полза на което е поставено изземването, ще може да търси обезщетение за ползването пред гражданския съд /арг. в тази насока са изложени в мотивите на Определение № 276 от 25.04.2013г. на ВКС по ч. гр. д. № 2676/2013г., IV г. о., ГК/.

Очевидно преследвайки тази цел на закона, в случая заинтересуваното лице /В. С. И./ е претърпяло вреди вследствие на неправомерното ползване на земеделската земя от жалбоподателя, е предприело именно такива действия за отстраняване на последиците от ползването без основание на земеделската земя, чрез депозиране на иск за заплащане на обезщетение, на основание чл. 59 от ЗЗД /искова молба на л.12-20 от гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС-Тетевен/. Очевидно именно тази искова молба е провокирала реакцията на жалбоподателя, който почти 6 месеца след получаване на заповедта, е взел решение да атакува същата с твърдение за нищожност, респ. незаконосъобразност.

В предвид горните съображения и независимо от изложените от жалбоподателя доводи, във връзка с момента на издаване на заповедта - след изтичане на съответната стопанска година, съдът намира, че без процесната заповед - финализираща административното производство по чл. 34 от ЗСПЗЗ образувано много по-рано и по време на стопанската 2018/2019г. - да бъде издадена и приведена в действие, няма да бъде изпълнена целта на закона.

С оглед изложеното съдът приема, че не е налице никое от основанията по чл. 146 АПК, за прогласяване на нищожността на оспорвания от жалбоподателя административен акт.

По отношение на разноските в производството:

На основание чл. 81 от ГПК, вр. с чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК, както и чл. 144 от АПК, съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на сторените разноски. С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължат разноски.

От страна на ответника по жалбата Община Тетевен, чрез пълномощника ** Й. В., се претендират следните разноски: 200.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 5.00 лева за издаване на съдебно удостоверение направени в хода на гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС-Тетевен; 200.00 лв. юрисконсултско възнаграждение направени в хода на КАД № 28/ 2021г. на Административен съд – Ловеч; 200 лв. юрисконсултско възнаграждение направени в хода на настоящето производство и сумата от 20 лв. заплатен депозит за свидетел – или общо разноски в размер на 625.00 лева.

Юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, вр. и с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, при което съдът намира, че следва да бъдат присъдени разноски на юридическото лице Община Тетевен, представлявано от Кмета на Общината издал оспорената заповед в общ размер на 625.00 лева.

На участвалото в производството заинтересувано лице - В. С. И., на основание чл. 143, ал. 3 от АПК следва да се присъдят разноски в размер на 452.42 лева направени в производството по гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС – Тетевен и 520.00 лева /500 лв. адв. възнаграждение и 20 лв. депозит за свидетел/ направени в настоящето производство – или общо разноски в размер на 972.42 /деветстотин седемдесет и два лева и 42 ст./ лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 172 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕТ В.-П.Ц., ЕИК ***, представлявано от П.Ц.Ш. с адрес в гр. **, ****, чрез адв. Б. Ц. от АК – Ловеч и адв. Н. от САК, за прогласяване на нищожност на Заповед № 631/ 02.10.2019г. на Б.В. заместник-кмет на община Тетевен, като нищожна.

ПРЕКРАТЯВА, като недопустимо, производството по жалбата на ЕТ В.-П.Ц., ЕИК ***, представлявано от П.Ц.Ш. с адрес в гр. **, ****, чрез адв. Б. Ц. от АК – Ловеч и адв. Н. от САК, в частта, с която се иска отмяна на Заповед № 631/ 02.10.2019г. на Б.В. заместник-кмет на община Тетевен, като незаконосъобразна, поради просрочие на жалбата.

ОСЪЖДА ЕТ В.-П.Ц., ЕИК ***, представлявано от П.Ц.Ш. с адрес в гр. **, ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на Община Тетевен сумата от 625.00 /шестстотин двадесет и пет/ лева разноски по делото, от които 200.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 5.00 лева за издаване на съдебно удостоверение направени в хода на гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС – Тетевен; 200.00 лв. юрисконсултско възнаграждение направени в хода на КАД № 28/ 2021г. на Административен съд – Ловеч; 200 лв. юрисконсултско възнаграждение направени в хода на настоящето производство и сумата от 20 лв. заплатен депозит за свидетел.

ОСЪЖДА ЕТ В.-П.Ц., ЕИК ***, представлявано от П.Ц.Ш. с адрес в гр. **, ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на В. С. И., ЕГН *****, с адрес в ****, сумата от 972.42 /деветстотин седемдесет и два лева и 42 ст./ лева разноски по делото, от които 452.42 лева направени в производството по гр.адм.д. № 192/ 2020г. на РС – Тетевен и 520.00 лева направени в настоящето производство .

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - Ловеч, в 14-дневен срок от връчването му на страните, а по отношение на частта, с която е прекратено производството по жалбата за обявяване на Заповед № 631/ 02.10.2019г. на Б.В. заместник-кмет на община Тетевен за незаконосъобразна, решението имащо характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба, в 7-дневен срок от получаване на съобщението, пред Административен съд - Ловеч.

Съдия при Районен съд – Луковит: _____